

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-1 У. 18191/16
Дана 24.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Сузана Гудураш, председник већа, Станимирка Лаловић и др Владан Станојев, чланови већа, уз учешће судијског саветника др Весне Билбија, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца ВОДОПРИВРЕДНОГ ДРУШТВА “А.А.” ДОО ..., ..., кога заступа Слободан И. Кнежевић, адвокат из Новог Сада, Змај Јовина 22, ради поништаја решења МИНИСТАРСТВА ФИНАНСИЈА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, Сектора за имовинско-правне послове, број 46-00-01512/2016-13 од 02.11.2016. године, уз учешће заинтересованих лица Б.Б. из ..., ..., кога заступа Бојан Николић, адвокат из Новог Сада, Максима Горког 17а и РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, коју заступа Државно правобранилаштво Републике Србије, Београд, у правној ствари враћања имовине, након одржане усмене јавне расправе дана 15.11.2017. године, у нејавној седници већа одржаној дана 24.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац Водопривредно друштво “А.А.” д.о.о. из ... да заинтересованом лицу Републици Србији, чији је законски заступник Државно правобранилаштво Републике Србије Београд, на име трошкова управног спора исплати износ од 16.500,00 динара, у року од 15 дана, од дана пријема пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац Водопривредно друштво “А.А.” д.о.о. из ... да заинтересованом лицу Б.Б. из ..., на име трошкова управног спора исплати износ од 34.500,00 динара, у року од 15 дана, од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијене су, као неосноване, жалба Републике Србије и жалба Водопривредног друштва "А.А." д.о.о. ..., ..., овде тужиоца, изјављене против делимичног решења Агенције за реституцију Републике Србије, Подручна јединица Београд, број: 46-002474/2013 од 22.08.2016. године, којим се у тачки 1. диспозитива, усваја захтев, враћа имовина и утврђује право својине законском наследнику бившег власника, Б.Б. (ЈМБГ: ...) из ..., ..., на национализованој непокретној имовини и то: - приземљу објекта уписаног под бр. 1, као зграда водопривреде на кат. парцели ..., као објекат преузет из земљишне књиге, у ул. ..., ванкњижно власништво Републике Србије, ванкњижног корисника ВД "А.А." доо, ..., а који је објекат уписан у ЛН број: ..., КО ..., као друштвена својина, са правом коришћења Водопривредног друштвеног предузећа "А.А.", ..., која је имовина одузета на основу решења Комисије за национализацију при НОО Среза Нови Сад бр. 03-.../1167/60 од 06.08.1960. године, бившем (су)власнику В.В., из Тачком 2. диспозитива, одређено је да Водопривредно предузеће "А.А." доо, ..., има право да након доношења решења о враћању непокретности, као закупац користи предметну непокретност за своју делатност, у периоду који је неопходан за прилагођавање његовог пословања, али не дуже од три године од извршности решења о враћању имовине, с тим што се бивши власник и обвезник могу и друкчије споразумети. Права и обавезе између бившег власника и обвезника за то време се утврђују уговором. Тачком 3. диспозитива, одређено је да ће на основу овог решења, а по правноснажности истог, надлежни орган за упис права на непокретностима извршити упис права својине на враћеном делу објекта из тачке 1. алинеја 1. диспозитива овог решења, у корист подносиоца захтева из тачке 1. диспозитива овог решења кад се за то стекну законом предвиђени услови. Тачком 4. диспозитива, одређено је да ће се о преосталом делу захтева одлучити накнадно, посебним решењем, када се за то стекну законом предвиђени услови, а тачком 5. диспозитива, одређено је да је враћена имовина у слободном промету, а да Република Србија, Аутономна Покрајина Војводина и јединица локалне самоуправе имају право прече куповине, приликом првог отуђења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 16.12.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да су повређене одредбе чланова 46. и 28 Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, будући да је у конкретном случају првостепени орган решење донео 22.08.2016. године, након више од 3 године. Указује да тужени не прихвати чињеницу да је у ранијем правном статусу тужилац био као Водопривредно друштвено предузеће носилац права коришћења на непокретној имовини, која је била означена као друштвена својина и да је то право коришћења на друштвеној својини у тадашњем режиму изједначено са правом власништва, јер су друштвена предузећа могла друштвену имовину стављати у промет, а иста се између субјеката права коришћења стицала уз накнаду. Сматра да је то и доказао, јер је предметну некретнину стекао дајући 7 новоизграђених станова, које је стекао куповином од друштвеног предузећа које је градило станове. Истиче да предметна некретнина не може имати статус вангрунтивног власништва Републике Србије, већ напротив, некретнина из које је део (приземље) предмет реституције, искључиво може бити у власништву привредног субјекта. Додаје да уношење улога у друштво које је у случају тужиоца проистекло из "преузимања власничких права на друштвеном

капиталу" члан, односно, у конкретном случају једини оснивач Влада Републике Србије, не стиче никаква својинска права на имовини друштва. Наводи да је тужилац водио у ванбилансној евиденцији водне објекте које Закон о водама дефинише и сврстава у објекте у државној својини, за разлику од основних средстава привредног друштва, која се стицајем околности још увек воде у листовима непокретности као друштвена својина и фактички чине имовину тог привредног друштва којом оно располаже, послује и одговара за своје обавезе, те да је погрешно тумачење туженог да је предмет реституције ванкњижно власништво Републике Србије, ванкњижног корисника В. Д. "А.А." д.о.о. ... Наглашава да тужени не прави разлику између права коришћења друштвене својине и права коришћења државне својине, јер је право коришћења на државној својини дефинисано Законом о јавној својини и правно и теоријски се суштински разликује од права коришћења у друштвеној својини које је установљено законом пре више од 50 година. Истиче да тужени погрешно констатује да је предметна непокретност у државној својини, а не у својини тужиоца, на основу чега изводи закључак да тужилац никад није стекао ту непокретност, већ да је стекао право коришћења и управљања предметном непокретношћу. Предлаже да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и врати предмет туженом на поновно одлучивање, као и да обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове спора у року од 15 дана, од дана пријема пресуде и то 30.000,00 динара на име састава тужбе и 3.000,00 динара на име таксе на тужбу. На усменој јавној расправи одржаној дана 15.11.2017. године пуномоћник тужиоца је остао у свему код навода из поднете тужбе. Додао је да је тужилац дана 24.01.2017. године поднео Републичком геодетском заводу, Служби за катастар непокретности ..., захтев за провођење промене у погледу врсте, права и облика својине на предметној непокретности у ЛН број ... КО ..., о коме још није одлучено. Изјаснио се да пре статусних промена правног претходника тужиоца није у складу са Законом вршено разграничење имовине на државну и друге облике својине. Поред трошкова управног спора одређених тужбом, тражио је и трошкове приступа на расправу у износу од 33.000,00 динара увећано за таксу, укупно 72.000,00 динара.

Тужени орган је у писменом одговору на тужбу остао при разлозима изнетим у оспореном решењу и предложио да се тужба одбије као неоснована. На усмену јавну расправу, иако је уредно позван, није приступио, изостанак није оправдао, нити је тражио одлагање расправе.

У писменом одговору на тужбу законски заступник заинтересованог лица Републике Србије, Државно правобранилаштво Републике Србије Београд је навело да оспорава тужбени захтев тужиоца из разлога наведених у оспореном решењу туженог органа, чије наводе из образложења оспореног решења прихвата као своје. Предлаже да суд тужбу одбаци, односно одбије као неосновану и обавезе тужиоца да заинтересованом лицу надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара на име састава одговора на тужбу. На одржану усмену јавну расправу законски заступник заинтересованог лица није приступио, изостанак није оправдао, нити је тражио одлагање расправе.

Пуномоћник заинтересованог лица Б.Б. је у одговору на тужбу навео да у целости оспорава наводе тужбе и остаје код навода датих у образложењу оспореног решења. У погледу разлике права коришћења у систему друштвене својине и права

власништва, односно права својине, указао је на пресуде Врховног суда Србије Гзз. 130/04 од 23.03.2005. године и бр. У. 1197/09 од 05.11.2009. године, те пресуду Привредог Апелационог суда Србије Пж. 2219/2010 (2) од 23.09.2010. године. Истиче да не постоји никакав доказ да је тужилац стекао право својине на приземљу предметног објекта, већ да је у поступку утврђена чињеница да је непокретност која је враћена првостепеном делимичном одлуком у државној својини, а не својини тужиоца. Предложио је да суд тужбу одбије и обавезе тужиоца на сношење трошкова управног спора и то 30.000,00 динара за састав одговора на тужбу и 3.000,00 динара за таксу на одговор на тужбу. На одржаној усменој расправи, пуномоћник заинтересованог лица је остао код датог одговора на тужбу, напомињући да је период од 5 година, колико траје поступак враћања имовине, дуг за његову странку која још није успела да дође до своје имовине. Указао је на став Врховног суда Србије, а који је усвојио и Управни суд, да су се у том периоду продавала основна средства, али не и право располагања и управљања на дрштвеној имовини. Поред трошкова управног спора опредељених тужбом, тражио је и трошкове приступа на расправу у износу од 37.500,00 динара, односно укупно 76.500,00 динара.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), ценећи наводе тужбе, одговора на тужбу, наводе пуномоћника тужиоца и заинтересованог лица на усменој јавној расправи и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложња оспореног решења произилази да се Б.Б. из ..., овде заинтересовано лице, обратио Агенцији за реституцију Републике Србије, дана 21.02.2013. године, са захтевом бр. 46-00-2474/2013 за враћање одузете имовине, односно обештећење. Утврђено је да је предмет захтева Санаторијум др Г.Г., односно 1/3 зграде који је реално опредељен на приземље зграде, постојеће на катастарским парцелама бр. ... и ... КО ... старог премера, односно на катастарској парцели број .. КО ..., новог премера, која је одузета решењем Комисије за национализацију при НОО Среза Нови Сад број 03-.../1167/60 од 06.08.1960. године. У спроведеном поступку првостепени орган је одржао усмену јавну расправу 16.01.2014. године на којој се пуномоћник подносиоца захтева изјаснио да захтев прецизира тако што у натуралном облику тражи враћање приземља зграде које је одузето др В.В., а која зграда се налази на катастарској парцели ... КО ..., у ул. ..., те да захтев проширује и поред наведене некретнине тражи и враћање катастарске парцеле... КО ..., новог премера. Ради идентификације наведених непокретности чије враћање се тражи, првостепени орган је извршио увиђај на лицу места дана 07.06.2016. године, о чему је сачинио записник. Из садржине решења Комисије за национализацију при НОО среза Нови Сад број 03-.../1167/60 од 06.08.1960. године, утврђено је да је поништено решење Прве Комисије за национализацију при НОО у Новом Саду, број .../59 од 31.05.1960. године и да Комисија решава тако што утврђује да је национализована стамбена зграда у ..., у улици ..., уписана у зкул. бр. ... КО ..., под парц. бр. ... и ..., сувласништво са по 1/3 дела Д.Д., удове др Г.Г. из ... и В.В. из ... национализована на дан 26.12.1958. године, као најамна зграда. Утврђено је да је ставом 3. наведеног решења предвиђено да се уд. Д.Д. даје уместо четворособног стана на другом спрату национализоване зграде један већи двособан стан у новоградњи у првој стамбеној зони у ..., с тим да буде уселјив. Из

образложења наведеног решења је утврђено да су бивши сувласници током целог поступка национализације истицали да је између њих још раније извршена реална деоба ове зграде, на начин што је приземље припао В.В., први спрат његовом брату, који је у међувремену исти отуђио, док је други спрат припао Д.Д.. Даље из наведеног образложења произлази да је овако чињенично стање Комисија прихватила и нашла да Д.Д. има право на изузимање стана у њену корист, имајући у виду да цео њен реални део представља четворособан стан, док др В.В. није признато право на изузимање, с обзром да његов реални сувласнички део предметне зграде-приземље није био стамбеног карактера, нити је представљао пословни простор у којем бивши власник обавља своју делатност. Из уверења РГЗ СКН Нови Сад број 952-2/2013-120 од 18.02.2013. године о идентификацији катастарских парцела старог и новог премера, утврђено је да кат. парцели бр. ... КО ... старог премера одговара кат. парцела бр. ... КО ... новог премера. Увидом у извод из ЛН број ... КО ... издат од стране РГЗ СКН Нови Сад II, под бројем 952-2/2013-120-2 од 20.02.2013. године, утврђено је да је у А листу уписано земљиште под зградом-објектом, по врсти градско грађевинско у укупној површини од 266 м²; у Б листу је као носилац права својине уписана Република Србија, док је као корисник уписано ВДП "А.А." У В листу, 1. део на кат. парцели бр. ... уписана је зграда водопривреде, као објекат преузет из земљишне књиге у ул. ..., спратности ПР, у друштвеној својини са правом коришћења ВДП "А.А." ..., ..., док у Г листу нема уписаних забележби и/или терета. Увидом у Уговор о замени, који је закључен дана 28.08.1970. године, између Водопривредног предузећа "Ђ.Ђ.", Водопривредни погон Ђ.Ђ. ... (Ђ.Ђ.), са једне стране и државе СФРЈ- Државног секретаријата за народну одбрану (ДСНО), са друге стране, утврђено је да уговорне стране међусобно размењују своје право коришћења и управљања на непокретностима и то: Држава СФРЈ-ДСНО из војне имовине издваја и преноси на Ђ.Ђ., а Ђ.Ђ. прима право коришћења и управљања на непокретностима: земљишту и згради уписаним у зк. ул. бр. ... КО ..., кат. Парцелу ... у површини од 266 м², са зградом бр. 7, у ул. ..., у ..., док у замену за примљено и пренето право коришћења и управљања, Ђ.Ђ. из своје имовине издваја и преноси своје право коришћења и управљања на ДСНО, а ДСНО прима право коришћења и управљања на укупно 6 станова ближе описаних у члану 2. наведеног уговора. Увидом у потврду Агенције за привредне регистре бр. .../2013 од 27.11.2013. године, утврђено је да је у старом судском регистру предузећа и радњи за Град ... на регистарском листу бр. ... Свеска II, решењем Фи-.../69 од 27.06.1969. године, уписано Водопривредно предузеће Ђ.Ђ., ..., (скраћени назив Ђ.Ђ. ...), да је у саставу тог предузећа између осталих пословао и Водопривредни погон Ђ.Ђ. ..., да је Водопривредна организација "А.А." ... настала организовањем водопривредног погона Ђ.Ђ. ..., у Основну организацију удруженог рада, која је касније брисана из регистра, услед организовања Водопривредног друштвеног предузећа са п.о. ..., као и да је решењем Агенције за привредне регистре у Београду бр. БД .../2005 од 28.04.2005. године, ово друштво преведено у Регистар привредних субјеката под пуним пословним именом Водопривредно друштвено предузеће "А.А." ..., ..., мат. бр. Увидом у решење Агенције за привредне регистре РС бр. ... од 14.09.2015. године, утврђено је да је у Регистар привредних субјекта уписана промена података код ВДП "А.А." у погледу пословног имена на тај начин што се брише Водопривредно друштвено предузеће "А.А." ..., а уписује Водопривредно друштво "А.А." друштво са ограниченом одговорношћу ... и врши промена чланова друштва тако што се брише назив: Друштвени капитал, а уписује Пословно име: Република Србија са уделом 100%.

Првостепени орган је увиђајем на лицу места у ул. ..., у ..., дана 07.06.2016. године, те на основу Уверења РГЗ-Службе за катстар непокретности Нови Сад број 952.2/2013-120 од 18.02.2013. године, копије плана – ДКП новог стања и ортофото снимака идентификовао објекат на углу улица ... и ... (... у време подржављења), који је уписан у ЛН бр.... КО ..., као објекат број 1 на катастарској парцели бр. ..., по начину коришћења описан као зграда водопривреде, објекат преузет из земљишне књиге, спратности ПР, површине у основи 266м², у друштвеној својини са правом коришћења ВДП “А.А.” Увиђајем на лицу места и на основу наведене и друге документације из списка предмета у вези предметног објекта утврђено је да се на основу општег изгледа објекта, а нарочито изгледа фасада и детаља на њима, те на основу премера спољних димензија објекта и поређења истих са одговарајућим фронтovima објекта, са наведене копије плана, закључује да је објекат старијег датума изградње и да није мењао своје положајне габарите-носеће зидове. Утврђено је да објекат сада има спратност Су+Пр+3, а како је у време подржављења предметна зграда имала спратност Су+Пр+2, утврђено је да је трећи спрат накнадно дозидан, те да осим ове згарде на наведеној парцели нема других објеката. Идентификоване су етажне објекта које су од значаја за предметни поступак и то, поред осталог, приземље објекта у које се улази са улице ..., а на лицу места је утврђено да се приземље састоји од више одељења-просторија и то: 7 просторија које се користе као канцеларије, два мокра чвора, главног хола, ходника, степеништа и простора за лифт, те да је корисник приземља овде тужилац. Утврђено је да је тужилац предузеће 100% у државној својини Републике Србије које у свом пословању користи државни капитал, а да предметна зграда бр. 7, у улици ... у ..., која је у државној својини Републике Србије, на којој тужилац има право коришћења, служи као седиште тужиоца за обављање његових послова административног карактера и не представља објекат чијим би враћањем била битно нарушена економска, односно технолошка одрживост и функционалност у обављању његове претежне делатности-изградња хидротехничких објеката, обзиром да на парцели на којој се иста налази нема других објеката, ни постројења. Увидом у извод из МКУ издатог на име В.В., бившег власника предметне некретнине, а стрица подносиоца захтева, бр. 203-03/2013-314-4 од 19.02.2013. године, утврђено је да је именовани рођен дана ...29. године од оца Г.Г. и мајке Д.Д., да је преминуо дана2006. године, а чињеница држављанста РС за именованог утврђена је увидом у оверену копију личне карте бр. ..., издату дана1999. године од стране МУП-а Увидом у извод из МКУ издатог на име Е.Е., брата бившег власника предметне некретнине и оца подносиоца захтева, под бр. XV203-.../2013-... од 21.01.2013. године, утврђено је да је именовани рођен дана ...1930. године, од оца Г.Г. и мајке Д.Д., те да је преминуо дана ...1974. године. Увидом у извод из МКР издатог на име Б.Б., брата бившег власника, овде заинтересованог лица, бр. IV/01-...-1/...-213 од 20.02.2013. године, утврђено је да је именовани рођен дана ...1965. године, од оца Е.Е. и мајке Ж.Ж., рођ. ..., а увидом у уверење о држављанству, бр. IV/01-...-1/...-2013 од 13.05.2013. године, утврђено је да је држављанин Републике Србије. Из садржине решења Основног суда у Новом Саду бр. VIII-C1 О. .../10 од 11.05.2010. године, утврђено је да је за наследника на заоставштини иза пок. В.В., бившег власника предметне некретнине, по основу закона, а по праву представљања иза пок. Е.Е., брата оставитеља, оглашен његов синовац Б.Б. из ..., једини законски наследник свога стрица В.В.. Код овако утврђених чињеница, имајући у виду да да је предметна имовина одузета од бившег власника, др В.В., на основу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта, који је као пропис за враћање одузете имовине

предвиђен члном 2. став 1. тачка 34. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу („Службени гласник РС“, бр. 72/1011... 88/2015), да је подносилац захтева, Б.Б., једини законски наследник бившег власника активно легитимисан у овом поступку и да има право на враћање одузете имовине у складу са чланом 5. став 1. наведеног Закона, да је део предметне непокретности-приземље зграде бр. 7, у ул. ..., у ..., ванкњижно власништво РС, а да је ванкњижни корисник истог ВД “А.А.”, да је приближно исте површине и намене као у време подржављења, да предметна зграда није од национализације мењала своје положајне габарите и да је иста тада имала спратност ПР+2, да је у међувремену дограђен трећи спрат, те да је услед очигледне омашке у ЛН бр. ... КО ..., овај објект уписан као приземни, да је у Решењу о национализацији приземље зграде наведено ако предмет одузимања који је предмет захтева за враћање, те да не постоје законске сметње за враћање истог у натуралном облику, с обзиром да Закон о враћању одузете имовине и обештећењу у члану 16. став 2. предвиђа ограничење за враћање у натуралном облику само у односу на увећани објекат, првостепени орган је одлучио као у диспозитиву делимичног решења од 22.08.2016. године, с тим да ће се о преосталом делу захтева за враћање и обештећење, одлучити накнадно посебним решењем, када се за то стекну законом предвиђени услови. Одлучујући по жалби тужиоца на првостепено делимично решење, тужени орган је, налазећи да је ожалбено решење правилно, одбио жалбу као неосновану и одлучио као у диспозитиву оспореног решења од 02.11.2016. године, сагласно одредби члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10).

Одредбом члана 2. став 1. тачка 34. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу („Службени гласник РС“, бр. 72/1011... 88/2015), прописано је да се право на враћање имовине по одредбама овог закона може остварити за имовину одузету применом следећих прописа: Закон о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта (“Службени лист ФНРЈ”, број 52/58).

Одредбом члана 5. став 1. тачка 5. наведеног Закона, прописано је да право на враћање имовине и обештећење има домаће физичко лице које је бивши власник одузете имовине, а у случају његове смрти или проглашења умрлим - његови законски наследници, утврђени у складу са прописима којима се уређује наслеђивање у Републици Србији и са одредбама овог закона.

Одредбом члана 15. став 1. наведеног Закона, прописано је да се овим законом враћају непокретне и покретне ствари у јавној својини Републике Србије, аутономне покрајине односно јединице локалне самоуправе, у државној, друштвеној и задружној својини, осим ствари у својини задругара и друштвеној и задружној својини које је ималац стекао уз накнаду, а ставом 2. наведеног члана закона прописано је да су предмет враћања подржављене непокретности: грађевинско земљиште, пољопривредно земљиште, шуме и шумско земљиште, стамбене и пословне зграде, станови и пословне просторије и други објекти који постоје на дан ступања на снагу овог закона.

Одредбом члана 16. став 2. наведеног Закона, прописано је да је обвезник враћања дужан да, у складу са овим законом, бившем власнику врати право својине и државину на одузетој непокретности, осим ако објекат није увећан у смислу члана 17.

овог закона, а ставом 3. истог члана је прописано да ће се, ако одузета непокретност не може вратити у целини, бившем власнику вратити део одузете непокретности, уз обештећење за невраћени део, у складу са овим законом.

Одредбом члана 17. наведеног Закона, прописано је да се објекат, у смислу овог закона, сматра увећаним уколико је дограђен или надзидан у складу са законом, чиме је увећана бруто површина. Извођење грађевинских радова унутар постојећег габарита и волумена не сматра се увећањем објекта у смислу овог закона (став 1). Ако је након подржављења увећан објекат, бившем власнику се враћа својина на делу непокретности у површини која му је одузета, а државина му се враћа на основу споразума или судске одлуке, односно власник увећаног дела и бивши власник могу споразумно регулисати своје међусобне односе на предметном објекту, а ако се такав споразум не постигне, њихове међусобне односе уредиће надлежни суд (став 2).

Одредбом члана 18. став 1. наведеног Закона, прописано је да се не враћа право својине на непокретностима које на дан ступања на снагу овог закона имају следећу намену, односно статус: 3) непокретности које служе за обављање делатности установа из области здравства, васпитања и образовања, културе и науке или других установа, као јавних служби, основаних од стране носилаца јавне својине, а чијим би враћањем био битно ометен рад и функционисање тих служби; 4) непокретности које су неодвојиви саставни део мрежа, објеката, уређаја или других средстава која служе за обављање претежне делатности јавних предузећа, друштава капитала основаних од стране носилаца јавне својине, као и њихових зависних друштава, из области енергетике, телекомуникација, саобраћаја, водопривреде и комуналних делатности; 5) непокретности чије би враћање битно нарушило економску, односно технолошку одрживост и функционалност у обављању претежне делатности субјекта приватизације који није приватизован, као и субјекта који се продаје у поступку стечаја као правно лице а у чијој се имовини налазе.

Одредбом члана 27. став 1. наведеног Закона, прописано је да се бившим власницима враћају стамбене зграде, куће, станови, гараже и други пратећи објекти одузети применом прописа из члана 2. овог закона.

Одредбом члана 62. став 3. наведеног Закона, прописано је да је враћена имовина у слободном промету, а Република Србија, аутономна покрајина, односно јединица локалне самоуправе има право прече куповине приликом првог отуђења.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања и цитираних законских одредби, правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган, без повреде правила поступка, оспореним решењем одбио жалбу тужиоца изјављену против делимичног решења првостепеног органа. Ово стога што је у спроведеном поступку утврђено да је Решењем Комисије за национализацију при НОО Среза Нови Сад број 03-.../1167/60 од 06.08.1960. године, национализована стамбена зграда у ..., у улици ..., уписана у зкул. бр. ... КО ..., кат. парцеле број ... и ..., сувласништво са по 1/3 дела Д.Д., удове др Г.Г. из ... и В.В. из ..., као најамна стамбена зграда, те да су бивши сувласници раније извршили реалну деобу ове зграде, на начин што је приземље припало В.В., први спрат његовом брату, који је у међувремену исти отуђио, док је други спрат припао Д.Д., којој

је уместо четворособног стана на другом спрату национализоване зграде дат један већи двособан стан у новоградњи у првој стамбеној зони у ..., док др В.В. није признато право на изузимање. Из Уговора о замени од 28.08.1970. године, утврђено је да су Водопривредно предузеће "Ђ.Ђ.", Водопривредни погон Ђ.Ђ. Нови Сад (Ђ.Ђ.), са једне стране и држава СФРЈ – Државни секретаријат за народну одбрану (ДСНО), са друге стране, разменили своје право коришћења и управљања на непокретностима на начин што је ДСНО из војне имовине издвојио и пренео на Ђ.Ђ., а Ђ.Ђ. примио право коришћења и управљања на непокретностима: земљишту и згради уписаним у зк. ул. бр. ..., КО ..., кат. Парцелу ... у површини од 266 м², са зградом бр. 7, у ул. ..., у ..., док је у замену за примљено и пренето право коришћења и управљања, Ђ.Ђ. из своје имовине издвојио и пренео право коришћења и управљања на ДСНО на укупно 6 станова. Из садржине извода из ЛН број ... КО ..., бр. 952-2/2013-120-2 од 20.02.2013. године, утврђено је да је у истом уписано земљиште под зградом-објектом, по врсти градско грађевинско земљиште у укупној површини од 266 м², а да је као носилац права својине на истом уписана Република Србија, док је као корисник уписано ВДП "А.А." ..., те да је на кат. парцели бр.... уписана зграда водопривреде, као објекат преузет из земљишне књиге у ул. ..., спратности ПР, у друштвеној својини са правом коришћења ВДП "А.А." ..., Из садржине потврде Агенције за привредне регистре бр. .../2013 од 27.11.2013. године и решења Агенције за привредне регистре у Београду бр. БД .../2005 од 28.04.2005. године и бр. ... од 14.09.2015. годне, утврђено је да је правни следбеник Водопривредног предузећа "Ђ.Ђ.", Водопривредни погон ДТД ..., Водопривредно друштво "А.А." друштво са ограниченом одговорношћу ..., тужилац у овом управном спору, те да је извршена промена члана друштва тако што је брисан назив Друштвени капитал и уписано Пословно име Република Србија са уделом 100%. Увиђајем на лицу места и на основу документације у списима предмета у вези предметног објекта утврђено је да је исти старијег датума изградње и да није мењао своје положајне габарите-носеће зидове, да сада има спратност Су+Пр+3, а како је у време подржављења предметна зграда имала спратност Су+Пр+2, утврђено је да је трећи спрат накнадно дозидан, те да је услед очигледне омашке овај објекат у ЛН бр. ... КО ... уписан као приземни. Идентификована је етажа објекта који је предмет реституције тј. приземље, а који се састоји од 7 просторија које се користе као канцеларије, два мокра чвора, главног хола, ходника, степеништа и простора за лифт, чији је корисник тужилац. С обзиром на изнето, а како је увидом у извод из МКУ издат на име др В.В. од 19.02.2013. године, извод из МКУ издат на име Е.Е. од 21.01.2013. године, извод из МКР издат на име подносиоца захтева Б.Б. од 20.02.2013. године и решење Основног суда у Новом Саду бр. VIII-С1 О. .../10 од 11.05.2010. године, утврђено да је за наследника заоставштине иза пок. В.В., бившег власника непокретности чије се враћање у натуралном облику у овој управној ствари тражи, као једини законски наследник оглашен његов синовац Б.Б., то је првостепени орган у спроведеном поступку правилно утврдио све одлучне чињенице које су предуслов за реституцију предметне имовине прописане законом.

Правилно је закључивање туженог органа у оспореном решењу да су неосновани наводи жалбе, које тужилац понавља и у тужби, да је његов правни претходник стекао предметну некретнину теретним правним послом, јер за такву тврдњу није доставио ниједан доказ, него је на основу Уговора о замени од 28.08.1970. године, утврђено да је правном претходнику тужиоца од стране Државе СФРЈ- ДСНО

за пренето право коришћења и управљања на 6 станова, пренето право коришћења и управљања на предметној некретности. Како уговором о размени права коришћења, стицалац не стиче право својине на непокретностима, већ само право коришћења и управљања, то су неосновани наводи тужбе којима се супротно истиче.

Тужени у оспореном решењу правилно закључује да је у спроведеном поступку увиђајем на лицу места који је обављен 07.06.2016. године, утврђено да се предметна зграда бр. 7, у улици ... у ..., састоји од приземља и три спрата, да објекат од подржављења није мењао своје положајне габарите-носеће зидове, већ само висинске, те да приземље наведене зграде које је предмет захтева за натуралну реституцију, као посебан део зграде, а које је одузето од бившег власника др В.В., може бити предмет враћања у складу са Законом о враћању одузете имовине и обештећењу.

Тужени орган је ценио све наводе тужиоца изнете у жалби, које он понавља и у тужби и за своју одлуку дао правилне и на закону зановане разлоге, које у свему прихвата и овај суд и на њих упућује. Тужилац није навео ниједну нову околност, нити пружио нови доказ који није цењен у до сада спроведеном управном поступку, а који би могао бити од утицаја на другачију одлуку у овој управној ствари.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом члана 40. ст. 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, ценећи његов успех у овој управној ствари, и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом члана 151. и члана 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 и 55/2014).

Одлучујући о захтеву законског заступника заинтересованог лица Републике Србије за накнаду трошкова управног спора, Управни суд је нашао да овом заинтересованом лицу на име састава одговора на тужбу припада износ од 16.500,00 динара, у складу са важећом адвокатском Тарифом („Службени гласник РС“, бр. 121/12), па је применом члана 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези одредбе члана 151. и 153. Закона о парничном поступку, који се примењује сходно члану 74. ЗУС-а, одлучио као у ставу 3. диспозитива.

Одлучујући о захтеву пуномоћника заинтересованог лица Б.Б. за накнаду трошкова управног спора, Управни суд је нашао да овом заинтересованом лицу на име састава одговора на тужбу припада износ од 16.500,00 динара, а на име приступа на расправу износ од 18.000,00 динара, односно укупно 34.500,00 динара, у складу са важећом адвокатском Тарифом („Службени гласник РС“, бр. 121/12), па је применом члана 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези одредби члана 151. и 153. Закона о парничном поступку, који се примењује сходно члану 74. ЗУС-а, одлучио као у ставу 4. диспозитива. По налажењу суда, преко досуђеног износа захтев за накнаду трошкова је превисоко постављен.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 24.11.2017. године, III-1 У. 18191/16

Записничар
др Весна Билбија,с.р.

Председник већа-судија
Сузана Гудураш,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ